

Joshua Bell

3.000.000 dolarlık Keman Çalıyor

...ve neredeyse hiç kimse fark etmiyor

Dünyanın en büyük kemancılarından biri olan Joshua Bell, Washington DC Metro İstasyonu'nda, değeri 3 milyon doların üzerinde olan bir kemanla güzel, karmaşık ve hareketli bir parça çaldı. Çaldığı 43 dakika boyunca yanından **1.097 kişi geçti. Sadece yedisi dinlemek için durdu**

ve o yedisi bile sadece birkaç dakika kaldı. Joshua Bell, üç gün önce Boston'da koltuk başına ortalama 100 dolar olan kapalı gişe seyircisine de aynı müziği çalmıştı. Halka açık bir konserde çalmak için alacağı ücret en az 75.000 dolardı.

Bu gerçek bir hikaye, gazeteci Gene Weingarten tarafından 2007'de düzenlenen bir sosyal deney. Bu konuda daha fazla bilgi için Washington Post makalesi [Kahvaltıdan Önce İnciler](#) ve [Judy Woodruff'dan haberler](#)'e bakın; her ikisinde de o günkü performansın videoları vardır. İşte Bell'in 43 dakikalık "konserinin" özeti:

Yaklaşık 3 dakika sonra orta yaşlı bir adam, bir müzisyenin çaldığını fark etti. Adımlarını yavaşlatıp, birkaç saniyelik durdu ve ardından işine yetişmek için aceleyle yola koyuldu. **4.dakikada**, kemancı ilk dolarını aldı. Bir kadın şapkaya para attı ve hiç durmadan yürümeye devam etti. **6.dakikada** genç bir adam onu dinlemek için duvara yaslandı, sonra saatine baktı ve tekrar yürümeye başladı. **10 dakika sonra** 3 yaşında bir çocuk durdu ama annesi onu aceleyle çekti. Çocuk tekrar kemancıya bakmak için durdu, ama anne sertçe çekti ve çocuk sürekli başını çevirerek yürümeye devam etti. Bu eylem birkaç çocuk tarafından da tekrarlandı, ancak istisnasız her ebeveyn çocuklarını hızla yürümemeye zorladı. **43 dakika sonra çalmayı bıraktı ve sessizlik hakim oldu. Kimse fark etmedi ve kimse alkışlamadı.**

*Doğrusunu söylemek gerekirse "konser" dünyanın en yoğun metrolarından birinde, işe gidiş-geliş saatlerinde gerçekleşti. Bu kadar az insanın durması, bu işe gidip gelenlerin aymazlığını göstermiyordu; **günlük hayatımızın yoğunluğunun bazen etrafımızdaki güzel ve mucizevi dünyayı fark etmemize nasıl engel olabildiğini** gösteriyordu.*

Her günün her anında, eğer gerçekten bakarsak, dikkat etmemiz gereken olağanüstü bir şey vardır: Bakkal çırağının taktığı baş döndürücü küpeler, bir çocuğun farkında olmadan gülmesi, gökyüzünün rengi, ya da kendi nefesimizin mucizesi.

Bu, çevremizdeki güzelliklere ağızımız açık, hayran hayran bakarak işe geç kalmamız ya da okuldan sonra çocuklarımızı almayı unutmamız gerektiği anlamına gelmez. Bu, **eğer** bir an için bile dikkat etmeyi bırakırsak, o sırada hep harika bir şeylerin gerçekleşmekte olduğunu gösterir. Joshua Bell'in metroda konser vermesini beklememize gerek yok.

*"Hayatınızı yaşamamanın yalnızca iki yolu vardır.
Biri, sanki hiçbir şey mucize değilmiş gibi.
Diğeri, sanki her şey bir mucizeymiş gibi."
-Einstein*